

Llibres i música en temps de desassossec

Bob Dylan and The Band in Chicago 1974. © Creative Commons

La plaga, Dylan, Rimbaud, amics i coneguts

In the end, the plague touched us all. It was not confined to the Oran of Camus. No. It turned up again in America, breeding in a compost of greed and uselessness and murder, in those places where statesmen and generals stash the bodies of the forever young.

Així començava la crònica de la contraportada escrita per Pete Hamill per al disc *Blood on the tracks* de Bob Dylan l'any 1975. La plaga era la molt recent guerra del Vietnam; Dylan enfrontava la plaga personal del desamor i en treia poemes perdurables. En un d'ells, *Tangled up in Blue*, hi apareixerà un del seus referents, Arthur Rimbaud, quan diu:

I lived with them on Montague Street / In a basement down the stairs / There was music in the cafés at night / And revolution in the air / Then he started into dealing with slaves / And something inside of him died.

Parla l'autor en els tres primers versos, i en els dos següents ja es refereix a 'un altre', Rimbaud qui, segons una polèmica mai esclarida, va ser tractant d'esclaus a Etiòpia. Aquest salt argumental –de la vida bohèmia salta directament a un retret que li (em?) fereix l'ànima- és l'alquímia dylaniana: fa seu el *Je est un autre* de Rimbaud. És la seva imatge o ell mateix qui li retreu haver deixat enrere una etapa, algú o l'ànima?

Rimbaud patia les seves pròpies plagues i els seus fantasmes: *Je me revois la peau rongée par la boue et la peste, des vers pleins les cheveux et les aisselles et encore de*

plus gros vers dans le cœur... escrivia a *Une Saison en Enfer*. Precoços tots dos, ferits per sagetes semblants, no fou estrany que Rimbaud i Dylan connectessin travessant els temps ni tampoc que ho fessin amb els poetes de la generació *beat*, sobretot amb Allen Ginsberg, valedor de Dylan davant la comunitat literària, quan la comunitat activista l'havia desterrat.

Ginsberg, de *beat* a *hippie*, jueu i a voltes budista, remenant peiot i LSD, angèlic gegantó anarquitzant, tenia, patia i projectava també les seves plagues; la més sentida, la malaltia mental de la seva mare, a qui va dirigit el seu poema-riu *Kaddish*

*O Mercy, Destroyer of the World, O Mercy, Creator of
Breasted Illusions, O Mercy, cacophonous warmouthed
doveling. Come,
invade my body with the sex of God, choke up my nostrils
with corruption's infinite caress,...*

Dylan va titular *Oh Mercy* un àlbum seu de 1989. I a la seva obra hi respiren Burns, Byron, Leopardi, Poe, Pound o Eliot. Com Ginsberg, que es volia l'hereu de Blake, Whitman i W.C. Williams.

La dansa dels poetes és hipnòtica; viu dels ecos perennes de les veus passades i les futures, en un gresol amplíssim, en un àmbit que és, ... com ho diria?

*...e mi sovien l'eterno
E le morte stagioni, e la presente
E viva, e il suon di lei. Così tra questa
Immensità s'annega il pensier mio:
E il naufragar m'è dolce in questo mare*

Sí, Leopardi, gràcies: Infinit.

Tangled up in blue (Blood on the Tracks [1975], Bob Dylan, 1941-): [Música](#) i [lletra](#)
[Une Saison en Enfer](#) (A. Rimbaud, 1854-1891)
Fragment de [Kaddish](#) (Allen Ginsberg, 1926-1997)
[L'infinito](#) (Giacomo Leopardi, 1798-1837)

Josep Vendrell Roca (Dept. de Bioquímica i de Biologia Molecular)
Cerdanyola del Vallès, a 11 de maig de 2020